

Sygn. akt III AUa 659/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r. w Szczecinie

sprawy A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 czerwca 2016 r. sygn. akt VII U 1479/13

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 659/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową argumentując, że Komisja Lekarska ZUS uznała, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 23 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. N. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 17 lutego 2011 r. do 3 listopada 2011 r. oraz z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 4 listopada 2011 r. do 3 listopada 2012 r., w punkcie II oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd I instancji ustalił, że A. N., urodzony (...) posiada wykształcenie podstawowe. W latach 1973-1974 wykonywał pracę fizyczną, w latach 1975-1978, 1978-1982, 1982-1988 pracował jako mechanik (ostatnio jako brygadzysta warsztatu). Jako mechanik samochodowy A. N. pracował do 31 maja 1992 r., a następnie do 14 lipca 1998 r. jako monter instalacji sanitarnych.

Decyzją z 13 maja 1992 r. Powiatowa Inspekcja Sanitarna Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w G. stwierdził u A. N. zatrudnionego na stanowisku mechanika samochodowego chorobę zawodową pod postacią zawodowego wyprysku skóry wymienioną w pozycji 10 wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

Wskutek wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 15 kwietnia 2010 r. organ rentowy 20 lipca 2010 r. wydał decyzję odmowną. W odwołaniu A. N. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, i organ rentowy 22 października 2010 r. również wydał decyzję odmowną. Następnie Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 10 października 2012 r. oddalił odwołanie od decyzji z 20 lipca 2010 r. oraz uchylił decyzję z dnia 22 października 2010 r. o prawo do renty w związku z chorobą zawodową, przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie w tym zakresie.

U A. N. rozpoznaje się:

- przewlekły wyprysk zawodowy rąk i stóp w okresie zaostrzenia i uogólnienia zmian chorobowych, ze szczególnym zajęciem podeszw,
- bóle kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i łokcia lewego w wywiadzie.

Sąd I instancji ustalił, że z powodu występującej u A. N. choroby skóry był on całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 17 lutego 2011 r. do 3 listopada 2011 r., a częściowo niezdolny do pracy w okresie od 4 listopada 2011 r. do 3 listopada 2012 r.. Aktualnie stan zdrowia A. N. nie skutkuje jego niezdolnością do pracy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm), a także art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 rok, nr 153, poz. 1227 ze zm.). Sąd I instancji podkreślił, że przedmiotem postępowania zainicjowanego wniesieniem przez A. N. odwołania od decyzji z 23 maja 2013 r. było nie tylko ustalenie prawa ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dzień wydania zaskarżonej decyzji, ale również prawo do tego świadczenia w okresie wcześniejszym tj. począwszy od 20 sierpnia 2010 r., kiedy to A. N. w odwołaniu wniesionym od decyzji organu rentowego z 20 lipca 2010 r. wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wydanie przez organ rentowy w dniu 22 października 2010 r. decyzji odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do ww. świadczenia było przedmiotem postępowania sądowego w sprawie VII U 1266/10 zakończonym wydaniem przez Sąd Okręgowy w Szczecinie wyroku z 10 października 2012 r., w którym decyzję organu rentowego z 22 października 2010 r. uchylono i przekazano sprawę do rozpoznania organowi rentowemu, umarzając postępowanie w tym zakresie.

Sąd Okręgowy wskazał, na rodzaj schorzenia, na które cierpi ubezpieczony, tj. wyprysk skórny oraz zmienny jego charakter objawiający się krótszymi bądź dłuższymi okresami zaostrzeń stanu chorobowego oraz jego poprawy. Na

przestrzeni całego wskazanego wyżej okresu, stopień nasilenia zmian skórnych u ubezpieczonego był zmienny, co skutkowało odmienną oceną jego zdolności do pracy dokonywaną przez kolejnych biegłych lekarzy specjalistów z zakresu dermatologii, wydających w sprawie opinie. Ilość wydanych w sprawie opinii, jak również odmienne opinie wydawane w różnych okresach, w których ubezpieczony był badany, były następnie przedmiotem opinii biegłego lekarza sądowej z zakresu medycyny pracy A. J. (1), która dane te uporządkowała, precyzując dokładnie, w których okresach ubezpieczony był zdolny do pracy, a w których częściowo bądź całkowicie niezdolny do pracy. Z opinią tą, jak również z opiniami biegłych lekarzy specjalistów z zakresu dermatologii, na które w się powołano, Sąd Okręgowy w Szczecinie w pełni się zgodził. W jego ocenie jednoznacznie wskazują jaki był stan skóry ubezpieczonego w poszczególnych okresach. Dodatkowo zaznaczył, że opinie biegłych wydawane były bezpośrednio po przeprowadzeniu badań lekarskich ubezpieczonego, a zatem biegli mogli naocznie ocenić stan skóry A. N. i na tej podstawie ocenić brak jego zdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zważył, że ujmując rzecz chronologicznie, wniosek ubezpieczony złożył 20 sierpnia 2010 r. i wtedy, jak również 1 grudnia 2010 r. stan jego skóry nie uzasadniał uznania go za osobę niezdolną do pracy. Do pogorszenia doszło zaś w okresie do 17 lutego 2011 r. Tego dnia biegły rozpoznał u wnioskodawcy przewlekły wyprysk zawodowy rąk i stóp w okresie zaostrzenia i uogólnienia zmian chorobowych, skutkujący niemożnością wykonywania jakiejkolwiek pracy. Opinię swoją podtrzymał przy tym również w opinii uzupełniającej z 14 marca 2011 r., zaś w opinii z 10 kwietnia 2012 r. stwierdził, że podczas badania 17 lutego 2011 r. stwierdził zaostrzenie znacznego stopnia (zmiany chorobowe obejmowały ręce, przedramiona i stopy). W dniu badania ubezpieczonego przez biegłych lekarzy specjalistów z zakresu dermatologii i medycyny pracy – 3 listopada 2011 r. stwierdzono poprawę stanu zdrowia ubezpieczonego, która objawiła się ustąpieniem części objawów chorobowych oraz odzyskaniem przez ubezpieczonego na okres 1 r. częściowej zdolności do pracy, tj. pracy w warunkach dostosowanych – bez kontaktu z wodą, środkami drażniącymi i alergizującymi, w pomieszczeniach suchych i ciepłych.

Sąd Okręgowy podkreślił, że biegła z zakresu medycyny pracy, po przeanalizowaniu całości dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy szczegółowo wyjaśniła, dlaczego uwzględniając wyniki badań przeprowadzonych przez biegłych w toku trwania procesu uzasadnione było uznanie, że w ww. okresach A. N. był całkowicie, a następnie częściowo niezdolny do pracy. Dodatkowo Sąd I instancji zaznaczył, że szczegółowo zostały przytoczone wyniki badań wykonanych przez biegłego dermatologa w opinii z 17 lutego 2011 r. oraz 3 listopada 2011 r., co w jego ocenie wyjaśniało w sposób logiczny przyczyny, dla których badania te pozwoliły uznać A. N. za całkowicie niezdolnego do pracy w okresie od 17 lutego 2011 r. do 3 listopada 2011 r. oraz częściowo niezdolnego do pracy na okres roku po tej dacie.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się organ rentowy, w wywiedzionej apelacji zarzucając naruszenie prawa materialnego- art. 12 ust. 3 i art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczony był całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 17 lutego 2011 r. do 3 listopada 2011 r. w związku z chorobą zawodową oraz częściowo niezdolny do pracy w okresie od 4 listopada 2011 r. do 3 listopada 2012 r. w związku z chorobą zawodową. Zarzucił także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przez przyjęcie, że A. N. spełnia warunki do przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 17 lutego 2011 r. do 3 listopada 2012 r.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego jest niezasadna.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla meritum sprawy, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych

i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny przyjął ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji za własne, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97, opubl. w OSNAP z 1998 nr 3, poz. 104, z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAP z 1998 nr 24, poz. 776). Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy nie naruszył tak norm prawa materialnego, jak i zasad postępowania, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosków apelacji.

Należy powtórzyć za Sądem Okręgowym, że A. N. cierpi na szczególny rodzaj schorzenia – wyprysk skórny. Jest to schorzenie o zmiennym charakterze, które manifestuje się krótszymi i dłuższymi okresami zaostrzeń stanu chorobowego oraz poprawy. W tym kontekście nie dziwi, że kolejni biegli oceniający jego zdolność do pracy dochodzili do różnych wniosków. Niemniej jednak, prawidłowo Sąd I instancji, za decydującą dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uznał opinię biegłej lekarz sądowej z zakresu medycyny pracy – A. J.. Miała ona bowiem dostęp do pełnej dokumentacji medycznej ubezpieczonego, przeprowadziła samodzielnie badanie, a także zapoznała się ze wszystkimi wcześniejszymi opiniami biegłych. Z tych przyczyn opinia ta winna była zostać uznana za najbardziej pełną i rzetelną. Jakkolwiek nie sposób pomijać istotności opinii pozostałych biegłych, to należy podkreślić, że w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy udział biegłego medycyny pracy ma charakter szczególnie – porządkująco-systematyzujący ustalenia i wnioski opinii biegłych specjalności bezpośrednio związanych z dolegliwościami ubezpieczonego. Oczywiście nie można pomijać, że w opinii z 18 października 2013 r. biegła dermatolog nie stwierdziła długotrwałej niezdolności do pracy – wskazała jednak, że jest to aktualny stan skóry ubezpieczonego, nie była w stanie ocenić czy w spornym okresie (lata 2010 – 2012) był on niezdolny do pracy, co też znalazło wyraz w opinii uzupełniającej z 10 kwietnia 2015 r., a także opinii uzupełniającej biegłej medycyny pracy R. D. (k. 142). Należy podkreślić, że biegła dermatolog w opinii 18 października 2013 r. zaznaczyła, że nie stwierdza się długotrwałej niezdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zatem i ta opinia pośrednio wskazuje, że biegła dostrzegła pewne ograniczenia do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami.

W kontekście powyższego, za Sądem Okręgowym należało przyjąć, że do pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego doszło pomiędzy 1 grudnia 2010 r., a 17 lutego 2011 r., zaś od 3 listopada 2011 r. stwierdzić można było poprawę w postaci ustąpienia części objawów. Oznacza to, że możliwe było kateryczne uznanie, że od 17 lutego 2011 r. A. N. był niewątpliwie całkowicie niezdolny do pracy do 3 listopada 2011 r., zaś od tej daty częściowo niezdolny do pracy na okres roku.

Apelacja organu rentowego okazała się zatem nieuzasadniona, gdyż mimo znikomej dokumentacji medycznej, postępowanie dowodowe pozwoliło na poczynienie dokładnych ustaleń w zakresie ograniczeń zdrowotnych ubezpieczonego, wynikających z choroby zawodowej, w kontekście możliwości świadczenia pracy zgodnej z kwalifikacjami. Jakkolwiek zatem poszczególne opinie sporządzone przez biegłych na potrzeby postępowania wydają się sobie przeczyć, to ich dokładna analiza wskazuje, że nieścisłości wynikały jedynie ze specyficznego charakteru schorzenia, a przy tym wyjaśnione zostały przez biegłą medycyny pracy A. J., zaś wnioski opinii pozwoliły na wydanie katerycznego rozstrzygnięcia. W tej sytuacji nie sposób podzielić zarzutów organu rentowego, co oznacza, że apelacja była niezasadna.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk